

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΟΜΑΣ ΜΑΚ ΚΟΡΔΑΙΝΤΖ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Μάργκαρετ Σμιθ δίλεις τις στανοχώριες και τις θλίψεις πού τραβούσε από τὸν άνδρα της τις ζευγούνες σάν διπλαίρες στην γκακαλιά της τὸ παιδί της. Ό μικρός Τόμος ήταν ή μόνη της παρηγοριά σ' αὐτό τὸν κόσμο... Τὸν ἄγαπούνε τρελλά, παράφορος καὶ σ' αὐτὸν στήριξε τὰς ἐλπίδες της. Για τὸ παιδί της εἶχε θυσιαστῆ. Γι' αὐτὸν τὸ μικρό ἀπάχτο πλάσμα πού άναστάτωσε τὸ σπίτι, ἔσπαζε τὶς πολύτιμες πορσελάνες καὶ ζεφώνιζε ἐπικέντρων νά κάνουν διά περνούσε από τὸ μυαλό του. Κι' ἀλήθεια τίποτε δέν τοῦ

ἀρνιόντουσαν.

Ο Τόμος ήθελε νά πάγι περίπατο στὶς ζεῦ οἴρα τ' ἀπόγευμα; Ή γκουβερνάτα του ἔπειτε νά τὸν συνοδεύσῃ χωρὶς νά τὸ λεῖ... Ο Τόμος ήθελε έναν ηλεκτρικό αισθηδόριο, χωρὶς νά γύρισε διά τὰ μαγαζά για νά βρη καὶ νά τ' ἀγοράσῃ τὸν καλύτερο. Ο Τόμος δὲν εἶχε κέφι νά διαβάσῃ νά μαθημάτα του; Κανεὶς δὲν τολμούσε νά τὸν ἀναγκάσῃ νά μελετήσῃ. Ολ' οἱ ὀπρέπετες τὸν φοβόντουσαν. Ή δὲν τύραννος τοῦ σπιτιοῦ. "Ἐνας μικρός τύραννος, μά τόσο πεισματάρης κι' ἐπικινδύνους πού διλού τὸν καλόπιαναν για νά μη θυμώσῃ. Ο υμύδος τοῦ Τόμου ήταν τρομερός. Στὴν ἀρχὴ αὐτὸς διδιαλόκας κατέβαζε τὰ μούτρα του καὶ ζάρωνας τὰ γέλη του. "Ἐπειτα ἔσποδες σ' ἔν' ἀδιάκοπο, σ' ἔνα μακρόσυρτο κλάμα, πού ἀνέβαινε στὸ διαπασῶν σαν τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομποχανῆς. Επειτα πάνονταν ἡ ἀνάπονη του καὶ οι λυγμοί τοῦ σχίζανε τὸ στήθος. Τὸτε ἔπεφτε στὸ πάτωμα καὶ σπάραξε σὰν ἐπιληπτικός. Καὶ τότε, τίποτε πειδὲ δὲν μποροῦσε νά τὸν φέρῃ στὰ λογοκά του. Αναγκαζόντουσαν λοιπὸν νά τὸν μεταφέρουν στὸ κρεβάτι του, νά καλέσουν τὸ γιατρό τοῦ σπιτιοῦ καὶ νά τὸν πειριθυδόν, ὥρες δόλκηληρες γιά νά τὸν κάνουν νά συνέλθη.

Κι' αὐτὸς ήταν δὲ λόγος ποὺ κανεῖς, ἐκτός από τὴ μητέρα του, δὲν τὸν χώνευε σ' αὐτὸν τὸ σπίτι.

— "Αν ήταν, παιδί μου, Ελεγε γάρ η γρηγά μαγειρίσσα, θὰ τοῦ μελάνιαζε μὲ δὲ βούρδουλα τὰ μαλακά μέρη τοῦ σώματός του καὶ θά τὸν έκανα νά χοροπηδάει ὥχι, ἀπό τὸ πείσμα του, ἀλλά ἀπό τὸν πόνους.

— Τὸ ξύλο βγήκε ἀπὸ τὸν Παρακολούθουσαν μὲ χαμόγελο τὶς τηλεφωνικὲς συνομιλίες τους... Παρακελεσίο, συμπτήρων ἡ καμαρέρα τῆς «μίσεσ» Σμιθ. "Οποιος δὲν τῆς ἔφαγε μικρός, δὲν ἔγινε ἀνθρώπος.

— Θά θελά νά τὸ δειρώα αὐτὸ τὸ παιδί, μουρμούριε δηκηπορός, γιατὶ δὲν ἔχει ἀρήσει λουλούδι στὸν κῆπο. Τὰ ξεριζώνει, τὰ κόβει, τὰ πετάει καὶ δὲν νοάζεται καθόλου γιά τὸν κόπους μου... Δὲν ξέρω τι τὸν βρίσκουν οἱ γονεῖς του καὶ τὸν ἀγαποῦν, τόσο πολὺ...

— Κι' ἀλήθεια δὲν ήταν τὸ χειρόποιο παιδί τοῦ κόσμου, Μίλαγε χωρὶς νά σκεφτέται καὶ ξεστόμιζε διά τὰ κακογλωσσιες ἀσκούει γιά τὸν φίλους του σπιτιοῦ, ἀδιαφοράντας γιά τὴν ἀναστάτωσα που προκαλούσαν. Μιά φορά ἔναν φίλο τοῦ πατέρα του, τὸν «μίστερ» Ντούλικ, τὸν ρώτησε τὴν ὥρα τοῦ γεύματος μπροστά σ' ὅλους τὸν ἀλλούς καλεσμένους:

— Μίστερ Ντούλικ γιατὶ δὲ πατέρας μου σᾶς λέει ἡλίθιο; Ο φίλος του Σμιθ ἔνιωσε διὰ τὸ φαγητό, εἶχε καθήσει στὸ λαιμό του. "Εβῆξε, κοκκίνισε, γούρδωσε τὰ μάτια του καὶ τέλος προσπάθησε νά διατηρήσῃ τὴν ψυχραίταν του καὶ νά χαμογελάσῃ. Οι δάλοι κύταξαν τὸν «μίστερ» Σμιθ μ' ἔνα έρωτηματικό υφός. "Εκείνος τότε για νά δώσῃ τόπο στὴν δργή, ἀνοίξει μιὰ δύναστη συζήτηση γιά τὸν καιρὸν καὶ τὴ ζέστη.

— Οταν δύμας ἔφυγαν διό καλεσμένοι, δὲ πατέρας δρπάξει τὸν Τόμο ἀπό τ' αὐτιά καὶ τοῦ τὰ τρέβηξε μὲ τόση δύναμι δύστεψε νά τοῦ τὸ ξεκολλήσῃ. Μ' αὐτὸν προκάλεσε μιὰ τρομαχική ἀναστάτωσα σ' ὅλο τὸ σπίτι. Η Μάργκαρετ μάλλον μὲ τὸν ἄνδρα της, διὰ φωτισμούς πού τὸν έβρασεν ήταν ζέστη.

— Καθὼς καταλαβαίνειτε, διὰ ἑκεὶ μέσα σ' δέν πήγαναν καθόλου καλά. Η Μάργκαρετ εἶχε μιὰ παθολογική ἀγάπη γιά τὸ παιδί της. Ο «μίστερ» Σμιθ ήταν ἀφωσιωμένος στὶς ἐργασίες

του καὶ τὸ προσωπικό του σπιτιοῦ ἐκλεβει ἀνενόχλητο τ' ἀφεντικά του.

Καὶ νὰ ξαφνικά ποὺ μιὰ μέρα διάβολος βάλθηκε ν' ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τοὺς Σμιθ. Μὲ τὸν οὐρά του πάραε τὸ μυαλό της δύμορφης Μάργκαρετ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ παραστράψῃ. Τὸ λάθος ήταν τὸν ίδιο τοῦ διάνοιας πού τὸν καταδέχτηκε νὰ τῆς μηλήση μὲ τρυφερότητα, να τῆς πῆ ένα γυλυκό λόγο καὶ νά τὴν κάνει νὰ σκεφθῇ διὰ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν. Διαφάνης τῆς μιλούσε γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις του, γιὰ τὶς κερδοσκοπίες του καὶ γιὰ τὰ σχέδιά του. "Οταν, καμιά φορά, τὸ βράδυ, ή δύμορφη Μάργκαρετ τὸν παραπονιόταν διὰ πλήττει κι' διὰ ἔνοιωση στὴν ψυχή της ήταν ένα μεγάλο κενό, δὲ «μίστερ» Σμιθ χαμογελούσε μὲ περιφόρδηση καὶ τῆς ἀπαντούσης.

— "Ανοησίες! Κύταξε καλύτερα νὰ χρηματοποιῆς τὴν μέρα σου σὲ καμιά διάφελιμη δουλειά. Ή καρδιά τοῦ ἀνθρώπου είναι κι' αὐτή νέα κομπάτια κρέας. Δὲν ξέρω γιατὶ τοῦ φόρωσαν οι ποιηταὶ τὸν ἔρωτα. Ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω.

Καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς τηλεφορέτες τῆς Μάργκαρετ, τῆς γύριζε τὶς πλάτες καὶ βυθίζόταν σ' ἔν' ἀδιάκοπο ροχαλήτο, "Η δυστυχίασμένη γυναίκα του ἔμενε δύρωντη δῆλη τὸν κατάστασης ἐπέμονα τὸ ταβάνι καὶ μετρώντας τὰ στολίδια του. "Ενοιωθει τὸ αἷμα της νὰ κυλάνει χρήσαρα στὶς φλέβες της, τὸ μυαλό της νὰ γυρίζῃ καὶ τὸ σῶμα της νὰ τρέμηται μιὰ δινικανοποίητη ἐπιμυματική.

— "Ἐπειτα τὴν κυρίευση μιὰ ἔξαντληση καὶ μιὰ ψυχική κούρσας τέτοια πού τὴ βύθιζε σὲ μιὰ ἐφιαλτική νάρκη μέχρι τὸ πρωί. Κι' αὐτήν ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε μέρες, μῆνες, χρόνους! Ι' οἶνδρος της εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπάπη. Καθὼς δὲ εἶχε πληροφορηθῆ, προτιμούσε τῷρα τοὺς εἴδουλούς της, τὶς ξέφημερες γνωριμίες. Μιὰ ὑπόθεση δηλαδή πορτοφοιλούσιο! Κι' ή Μάργκαρετ στενοχωριόταν κι' ἔλυσεν ἀπὸ τὸν καμύδο της.

— Εκείνο τὸν καρπό δικρίβως δὲνδράς της προσέλαβε στὴν ὑπερεσια του ὃν διὰ τὸν ίδιατερο γραμματέα έναν πολὺ σοφάρδο νέο, τὸν Χάρου Κρόδης που ήταν υπόδειγμα δηπαλήλου. Κύταξε μόνο νὰ δουλεύει τοὺς καὶ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τίποτε διάλο παρὰ γιὰ τὸ σπίτι του. Κι' διδύος τὸ δήλωνε στὸν καινούργιους φίλους του διότι εἶχε υπόφερει τόσο στὴ ζωὴ του διότι εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστούσην του γιὰ τὸν ἀνθρώπους πού τὸν τριγυροῦσσαν. Ο «μίστερ» Σμιθ τοῦ δρέπεις γιατὶ ήταν λιγδόδογος, ή τὸν ἀπορροφημένος στὶς δουλειές του κι' ήταν ἀπὸ ἑκείνους τοὺς πού πραγματοποιοῦν δύλα τὰ σχέδιά τους. Τὴν ίδια δημόσια συμπάθεια, φαίνεται, διὰ αἰσθανόταν κι' διὰ Σμιθ γιατὶ διαρκῶς ήταν νά ἔχῃ κοντά τοῦ τὸν Κρόδης.

— Εἶνε τὸ δεξιό χέρι μου, εἶλεγε εὐχοριστημένος στὴ Μάργκαρετ. "Αξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν βοηθήσω νὰ πάστη μπροστή.

— Κι' ἀλήθεια παντοῦ διδύδει ἔνα σωρὸ καλό λόγια γι' αὐτὸν κι' διλούς είπαντας οἱ ἐπιχειρηματίαι τῆς Νέας Υόρκης ήξεραν διὰ Χάρου Κρόδης ήταν ένας ιδιαίτερος γραμματεύς.

Μά δωπας είπαμε, διάβολος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ταράξει τὸ μυαλό της Μάργκαρετ. Αὐτὸν συνέβη ἀπὸ τὴ μέρα πού δινικανοποίησε τὸν Κρόδης. "Απὸ ἑκείνη τὴ στιγμὴ ήταν τὰ πραγματέαν καὶ διαρκῶς στοκάροντας σκεφτόταν. Μά κι' διὰ μικρός Τόμος, πράξειν, συμπάθησε πολὺ τὸν Χάρου καὶ ήθελε νὰ παίξη διάρκειας μαζῷ του. "Ετσι κάθε μέρα ή δύμορφη Μάργκαρετ παρακολουθοῦσε μὲ χαμογέλο εὐχαριστήσεως τὶς τηλεφωνικὲς συνομιλίες τους καὶ καταλάβαινε διὰ δύστεψης περισσότερο. Μά δέρως τους ήταν εύγενικός καὶ τόσο διακριτικός διότι διέφευγαν νὰ χαλάσουν τὴν δύμορφια του μὲ τὰ κοινά λόγια τῶν έρωτευμένων.

— Ετού πέρασαν τρεῖς μηνες. Σ' αὐτὸν τὸ διάστημα ή Μάργκαρετ πήγε νὰ τρέλλαθη ἀπὸ τὴ ἀγάπη της Κατάλαβε διὰ δύναμι δύστεψης πειά δὲν άνθεισε σ' αὐτὸν τὸ μαρτύριο. Κι' ίσως θά έκανε καμιά τρέλα διὰ διαφέυγαν νὰ χαλάσουν τὴν δύμορφια του μὲ τὸν προλάβαινε ή καλή τύχη.

— Μιὰ μέρα, εντελῶς διαπρόστατα σὲ σύλλογος της πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιᾶς τὴν ώρα ποὺ βρισκόταν στὸ γραφείο του. Κανεὶς δὲν έμαθε τὸ τὸν εἶχε στενοχωριήσει τόσο πολὺ διότι τὸ θάνατό του. "Ο γραμματεύς του μόνο διήγεγε-

